

Stirea zilei de ieri a venit din Irlanda, acolo unde celebrul cantaret si activist impotriva saraciei, Bono, este acuzat ca nu si-a platit taxele catre statul irlandez.

Dupa campanii furibunde pentru ajutorarea Africii, dezlantuiriri contra capitalismului, luari de pozitie fulminante pe orice tema si, bineinteles, o nominalizare la Nobel pentru toatea astea, plus titlul de cavaler din partea Reginei, starul formatiei U2 a fost prins in flagrant delict. Culpa tragică este neparticiparea la mecanismul de redistributie al Leviathanului modern, sustinut public cu atata inflacarare de artist.

Bono nu se afla la prima abatare de la regulile corectitudinii socialiste. Alaturi de sotia sa, Ali Hewson, detine brandul de haine Edun conceput de o companie menita sa protejeze muncitorii si copiii africani de exploatarea capitalista, si sa transmita mai departe povestea lor. Deci, in biografia hainelor nu intra in teorie bataile cu bastonul, salariile sub limita de subzistenta si nici programul de lucru infernal (cele trei axe ale imaginatiei anti liberale). In realitatea insa lucrurile stau diferit, iar muncitorii de la fabrica lui Bono din Lesotho castigau pe luna fantastica suma de 87 de dolari, ceea ce nu inseamna o avere. Mai precis suma de 87 de dolari este aproximativ salariul minim in Lesotho. Cu alte cuvinte, artistul platea exact cat era minim obligat sa plateasca si nimic mai mult.

{jcomments on}

Tot ceea ce face Bono in Africa cu Edun nu ar trebui sa puna nicio problema morala serioasa cata vreme nu ar exista declaratiile sale legate de saracie si vina statelor occidentale. Practic vedeta rock ofera o sansa sutelor de africani, care in absenta sa, ar fi intr-o situatie probabil mult mai proasta. Dar pe de alta parte avem "teoriile" privind exploatarea si saracirea Africii, asa ca orice om se intreaba firesc daca nu exista o dedublare de personalitate.

Situatia este similara si in cazul evitarii taxelor. Impozitele sunt instrumentul preferat de agresiune institutionalizat de stat, si din acest motiv plata lor nu se poate face decat prin presiunea violentei. Sunt putini oameni carora le place sa plateasca, desi exista indivizi care sustin contrariul, cum este de pilda Bono. Ceea ce predica artistul, alaturi de alti socialisti contemporani, este trecerea la o dimensiune globala a experimentului. Miza nu o mai constituie conducerea tarisoarei, ci a planetei.

Din acest ratiuni, Bono militeaza in permanenta pentru redistributie sociala la scara universală. Adica sa trecem de la nivelul in care locuitorii unei tari sunt pradati de economii pentru a sustine o categorie mai restransa de conationali, la nivelul in care tari intregi sunt spoliati pentru "a ajuta", in principiu, alte regiuni geografice. Toata teoria este drapata in culorile caritatii secularizate, dar demonii ies la iveala prin falduri, iar unul dintre acestia poarta numele unificarii africane. (<http://www.evz.ro/detalii/stiri/bono-vrea-africa-unita-806382.html>).

Dincolo de problemele semnificative ridicate de intențiile globalizatoare ale cantaretului, ramane chestiunea standardelor duble in privinta impozitelor. Evitarea taxarii nu reprezinta in mod necesar un bine absolut, cata vreme nu este insotita de o constiinta libertariana, cum este cazul lui Irwin Schiff (nascut in 1928, total mult mai celebrului analist economic Peter Schiff), care executa o pedeapsa de 13 ani pentru refuzul deliberat de a-si plati darile catre statul american. De foarte multe ori, insa, aceasta practica nu semnaleaza decat un comportament anomic-imoral, iar multi indivizi nu vad nicio diferența intre a "insela" statul si a insela un privat.

Lui Bono ii lipseste cu siguranta o constiinta libertariana, asa ca pentru a afla motivatia evitarii taxelor trebuie cautate explicatii mult mai terestre, cum ar fi nivelul foarte mare al fiscalitatii, dorinte egoiste, ipocrizie, samd.